

Αθωνική

IC XC
NI KA

MΑΡΤΙΟΣ 2016 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 243
www. athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ΕΥΔΟΚΙΑ ή καλλίνικος όσιομάρτυς του Θεού

Η Αγία Ευδοκία έζησε στά χρόνια του αυτοκράτορα Τραϊανού, Καταγόταν από την Σαμάρεια, έμενε δέ στην Ήλιούπολι της Φοινίκης. Όλοι θαύμαζαν την όμορφιά της, πού τόσο πλουσιοπάροχα της είχε χαρίσει ο Θεός. Όμως τό δώρο αυτό τό σκορπούσε ζώντας στην άσωτία, επιδιδόμενη στην πορνεία. Από τό ανήθικο αυτό επάγγελμα απέκτησε άμύθητο πλούτο. Αυτό μόνο την ένδιέφερε και όχι ή αξία της ψυχής της, ή αιώνιος ζωή.

Ο Κύριος, ο οποίος "ού θέλει τόν θάνατον του άμαρτωλου", οικονομησε, κατά τρόπο θαυμαστό, τά της σωτηρίας της. Κάποιος εύλαβης Μοναχός, όνομαζόμενος Γερμανός, φιλοξενήθηκε σ' ένα σπίτι κοντά σ' εκείνο της Ευδοκίας, και μία ήμέρα, διάβαζε μεγαλοφώνως κάποιον ιερό κείμενο περί της δευτέρας παρουσίας του Χριστού και της παγκοσμίου κρίσεως, προς όφελος εκείνων πού τόν φιλοξενούσαν. Άκούγοντας τό κείμενο αυτό ή Ευδοκία προβληματίσθηκε και κάλεσε τόν Μοναχό Γερμανό, παρακαλώντας τον νά της άποκαλύψει τόν τρόπο της σωτηρίας και της μετανοίας.

Μέ την προτροπή του μοναχού, ή Ευδοκία αγωνίσθηκε για μία έβδομάδα κλεισμένη στό σπίτι της, μέ θερμή προσευχή και πολλά δάκρυα, και αξιώθηκε νά δη ούράνια όπτασία, ή όποία την στήριξε στην απόφασι της ν' αλλάξει ζωή. Βαπτίσθηκε από τόν επίσκοπο Θεόδοτο, έδωσε όλη την περιουσία της στους φτωχούς και κατέφυγε σέ κάποιο γυναικειό Μοναστήρι. Μέ σκληροτάτη νηστεία, άγρυπνία, άδιάλειπτη προσευχή και δάκρυα μετανοίας, ή Ευδοκία έφθασε σέ ύψηλά επίπεδα· γι' αυτό και μετά την κοίμησι της Ήγουμένης, ή αδελφότης ανέδειξε εκείνην Ήγουμένη και μητέρα των αδελφών.

Οί άνθρωποι της άμαρτίας, τούς όποιους συναναστρεφόταν στό παρελθόν, την αναζητούσαν. Κάποιος άπ' αυτούς, όνοματι Φιλόστρατος, εμφανίσθηκε ως δήθεν ιερεύς στό Μοναστήρι και προσπάθησε νά την προσελκύσει στην προηγούμενη άμαρτωλή ζωή. Εκείνη τόν έπετίμησε, φύσηξε στό πρόσωπό του κι άμέσως εκείνος έπεσε νεκρός. Η Ευδοκία προσευχήθηκε και άνέστησε τόν Φιλόστρατο, πού πίστεψε στον Χριστό μας και έφυγε δοξάζοντάς Τον.

Στά χρόνια του άσεβους αυτοκράτορα Αύρηλιανού, κάποιον διέβηλαν την Άγία, γι' αυτό κι εκείνος (ο Αύρηλιανός) έστειλε στρατιώτες νά την συλλάβουν. Όταν αυτοί έφθασαν στην Μονή, μάταια προσπαθούσαν νά βρουν την είσοδο του κτηρίου. Έπειδή δέ επέμεναν, τιμωρήθηκαν μέ θάνατο, όλοι έκτός από τρεις αξιωματικούς. Όταν πληροφορήθηκε ο αυτοκράτορας τά καθέκαστα, έστειλε τόν γιό του, ο οποίος όμως έπεσε από τό άλογό του και σκοτώθηκε. Τότε ο Αύρηλιανός, κατόπιν εισηγήσεως του Φιλοστράτου, ζήτησε μέ επιστολή την προσευχή της Άγίας και έτσι, θαυμασώς, άνεστήθη ο γιός του. Τότε ο Αύρηλιανός πίστεψε στον Θεό.

Μετά τόν θανάτό του, ο επόμενος αυτοκράτορας διώρισε ήγεμόνα Ήλιουπόλεως τόν άδίστακτο Διογένη. Αυτός συνέλαβε την Άγία Ευδοκία, την βασάνισε μέ πολλούς, άπάνθρωπους τρόπους και τόλμησε ν' άνοιξη τό μικρό άγιο Άρτοφόριό της. Τότε κήκε κι αυτός και οι παριστάμενοι. Και πάλι ή Άγία τούς άνέστησε και πίστεψαν όλοι στον Χριστό. Ο επόμενος ήγεμών Βικέντιος έδωσε έντολή και άποκεφαλίσθηκε ή καλλίνικος όσιομάρτυς του Θεού Ευδοκία.

Η μνήμη της Άγίας Ευδοκίας τιμάται την 1η Μαρτίου

Από
τήν
σοφία
των
Γερόντων

✘ Δέν είναι ύπακοή νά κάμης αύτήν ή εκείνην την έντολήν, όπου σε επρόσταξαν και από μέσα νά έχης άντιρρήσεις. Υπακοή είναι νά ύποτάξης τό φρόνημα της ψυχής, διά νά άπαλλαγής από τόν κακόν έαυτόν σου.

✘ Μάθε νά ύπακούης άπροφασίστως χωρίς άνταλλάγματα. Και μή χρεώνης μέ οικονομίες και συγκαταβάσεις τόν Γέροντα· διότι εις τό τέλος έδώ ή εκεί, τά έξοδα όλων αυτών των "οικονομιών" έσύ θά τά πληρώσης. Μή βαρύνης δι' άσήμαντα πράγματα τόν λογαριασμόν της ψυχής σου.

† Γέρων Ίωσήφ

✘ Χωρίς την άνάστασιν δέν ύπάρχει ούτε εις τόν ούρανόν ούτε υπό τόν ούρανόν τίποτε πιό παράλογον από τόν κόσμον αυτόν· ούτε μεγαλυτέρα άπελπισία από την ζωήν αύτήν δίχως άθανασίαν.

✘ Η εύσπλαγχνία είναι άπέραντη δύναμι· αύτή μικραίνει τό χάσμα άνάμεσα στον άνθρωπο και τόν Θεό, άνάμεσα στην γη και τόν ούρανό... Ο Θεός τίποτε δέν αγαπάει τόσο όσο την εύσπλαγχνία. Όλο τό εύαγγέλιο συνοψίζεται στην εύσπλαγχνία.

† Γέρων Ίουστίνος Πόποβιτς

✘ Ο Θεός παιδεύει σάν πατέρας για νά μάς άπאלλάξη από ύπερβολές και έλλείψεις. Μας παιδεύει, όχι για νά έλθουμε σέ άπόγνωσι, αλλά για νά μετανοήσουμε και νά διορθωθούμε. Ο πόνος έξαγνίζει την ψυχή, την κάνει ταπεινή, πονετική, αγαθή, κι έτσι καταστρώνεται τό έδαφος για την θεία έπίσκεψη.

† Γέρων Έφραίμ Φιλοθεΐτης

✘ "Αν βλέπης ότι μέσα σου βασιλεύει ή γνώσι και στον παραμικρό κίνδυνο τά χάνεις και άπελπίζεσαι, γνώριζε ότι ακόμα δέν έχεις την πίστι και έπομένως και την έλπίδα στον Θεό.

✘ Κάνοντας τό καλό μπορεί νά συναντήσουμε την άδικία και την συκοφαντία εκ μέρους άλλων. "Ας μήν άπογοητευόμαστε εμείς. Δέν θά έπιτρέψη ο Θεός νά χαθούμε. Έμεις θά κάνουμε ύπομονή. Δέν θά κακολογούμε, ούτε θά βρίζουμε, ούτε θά καταριόμαστε κανέναν, ούτε θά τρέχουμε στά δικαστήρια. Ο Θεός ξέρει και μπορεί νά μάς άνοιξη πηγές εύλογίας. "Αν ακολουθήσουμε σταθερά την όδό της αγάπης προς όλους, της άλληλοβοηθείας και γενικά της άρετής, τότε ο Θεός θά είναι πάντα παρών μέσα μας.

† Γέρων Σίμων Άρβανίτης

Σ,

αυτό τον κόσμο δεν έχουμε θέσι. Ό πνευματικός κόσμος μᾶς περιμένει όλους. Περαιστικοί είμεθα πάνω στην γῆ... Πρίν δέ μᾶς πάρη ὁ Θεός ἀπό αὐτόν τόν φθαρτό κόσμο νά παρακαλοῦμε νά μᾶς τακτοποιήσῃ μαζί Του, ὅσο γίνεται πιό τέλεια, γιά νά μή δυσκολευθῇ ἡ ψυχὴ μας στήν ἀνοδό της...".

Αὐτά ἔλεγε ὁ Γέρων Ἐφραίμ ὁ Φιλοθεΐτης, γνωστός γιά τίς πατρικές του παραινέσεις, ὅσον ἀφορᾶ τίς θλίψεις, τίς δοκιμασίες καί τούς πειρασμούς.

Ἐν ὄψει τοῦ Ψυχοσαβάτου, πού εἶναι στίς 5 Μαρτίου, παραθέτουμε τό ἀκόλουθο κείμενό του:

“Τώρα ὅλα μποροῦν νά διορθωθοῦν, εἶναι καιρός εὐπρόσδεκτος, εἶναι ἡμέρα σωτηρίας καί γιά μᾶς καί γιά τίς ψυχές ἐκεῖνες. Βάλτε μέ τόν νοῦ σας, ἂν εἴμεθα ἐμεῖς ἐκεῖ, καί ἐδῶ κάτω γινόταν λόγος ὑπέρ τῆς δικῆς μας ἀφέσεως καί ἐλευθερίας. Ὡ! ποία χαρά! ὦ ποία εὐγνωμοσύνη γι’ αὐτούς τούς ἀνθρώπους πού μεσιτεύουν καί προσεύχονται γιά τήν αἰώνια ἐλευθερία

μας! Λοιπόν, αὐτή τήν χαρά ἄς τήν δώσουμε σ’ αὐτούς τούς κρατούμενους ἀνθρώπους στά δεσμά τῆς καταδίκης. Ὡ! ποία χαρά θά γινόταν σέ φυλακισμένους ὅταν θά τούς ἐρχόταν τό χαρτί τῆς ἐλευθερίας, γιατί κάποιος ἄνθρωπος, ἔξω στήν ἐλεύθερη

ζωή, πλήρωσαν τό χρέος τους καί ἐκεῖ πού ἦταν ἐν ἀπογνώσει, νά τούς ἐρχεται ὁ κλητήρας μέ τό χαρτί τῆς ἀφέσεως, μέ τό χαρτί τῆς ἐλευθερίας ἀπό τήν φυλακή, τῆς ἐλευθερίας ἀπό τό χρέος. Σκεπτόμενοι τώρα ὅτι θά βγοῦν ἔξω καί θά δοῦν τήν οἰκογένειά τους, θά δοῦν τό φῶς τῆς ἡμέρας, θά περπατήσουν χωρίς χειροπέδες καί σίδερα, χωρίς συσσίτιο, χωρίς τήν ρακένδυτη ἐνδυμασία τους, χωρίς τήν δυστυχία καί τό κλείσιμο τῆς πόρτας τῆς φυλακῆς. Καί μόνο πού θ’ ἀναπνέουν καθαρό ἀέρα καί θά περπατήσουν

στήν κόλασι τῆς μοναξιᾶς, πέρα ἀπ’ ὅλα τ’ ἄλλα τῆς κολάσεως. Καί τό χτύπησε πάλι τό ραβδάκι του ὁ Μακάριος στενοχωρημένος καί λέει μέσα του: “Γιά σκέψου! Παρηγοριά εἶναι αὐτό τό πρᾶγμα;”.

Λίγο πολύ ὅλοι ἔχουμε ἀνθρώπους πού ἔφυγαν ἀπό τήν ζωή. Πρέπει ὁ συγγενικός πόνος νά γίνῃ γενικός γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ ἄλλου κόσμου. Δέν εἶναι μόνο ἡ θριαμβεύουσα στόν οὐρανό, ἀλλά εἶναι καί οἱ ἄνθρωποι τῆς κολάσεως, καί αὐτοί εἶναι ἀδελφοί μας, εἶναι ψυχές γιά τίς

ὅπου θέλουν καί δέν θά τούς κυνηγή ἡ ἀστυνομία, σκεφθῆτε τί χαρά θά ἔχουν αὐτοί οἱ ἐλεύθεροι φυλακισμένοι!

Καί τί εἶναι ἡ παροῦσα ζωή σ’ ἓνα τέτοιο ὀλίγο χρόνο ἐλευθερίας; Καί ὅμως ἔχει σημασία γιά ἓναν φυλακισμένο καί καταδικασμένο. Γι’ αὐτό ἡ ἐλεημοσύνη μας αὐτή, γι’ αὐτούς τούς ἀνθρώπους, γι’ αὐτές τίς ψυχές, εἶναι μεγάλης πνευματικῆς ἀξίας καί πολύ μετράει μπροστά στόν ἐλεήμονα Κύριο. Ἄς κάνουμε αὐτή τήν ἐλεημοσύνη καί ἄς μή μᾶς ἐμποδίζῃ ἡ σκέψι ὅτι εἴμεθα ἀνάξιοι καί οἱ προσευχές μας δέν θά εἰσακουσθοῦν. Ἐδῶ, βέβαια, θά μετρήσῃ καί κάτι ἄλλο: ἡ ἀγάπη. Αὐτή θά

μετρήσῃ, θά ἐξευμενίσῃ καί θά παραβλέψῃ τήν ἐνοχή τῆς ψυχῆς μας καί θά ἐλεήσῃ αὐτούς τούς ἀνθρώπους. Ὁ Μέγας Μακάριος, ὁ ἀσκητής ὁ μέγας, μέ τά μεγάλα θαύματα καί μέ τήν μεγάλη παρηγορία στόν Θεό, περπατοῦσε μία ἡμέρα στήν ἔρημο. Κι ἐκεῖ μπροστά του συνάντησε μία νεκροκεφαλὴ καί τήν χτύπησε μέ τό ραβδάκι του καί εἶπε:

- Ποιός ἦσουν ἐσύ, ὅταν ἦσουν στήν ζωή; Κι ἀκούγεται φωνή ἀπό τό κρανίο:

- Ἐγώ ἦμουν ἱερεὺς τῶν εἰδώλων, ἐσύ εἶσαι ὁ Μακάριος, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ, πού οἱ προσευχές σου φτάνουν μέχρις ἡμῶν τῶν ἀπίστων.

- Καί τί ὠφέλεια ἔχετε ἐσεῖς οἱ εἰδωλολάτρες, οἱ ἄπιστοι, ἀπό τίς προσευχές ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων;

- Πῶς δέν ὠφελούμεθα, ὠφελούμεθα ὅταν προσεύχεστε γιά ὅλο τόν κόσμο, γιά ὅλες τίς ψυχές, παίρνομε κι ἐμεῖς λίγη ὠφέλεια. Ἡ ὠφέλεια εἶναι νά ἐρχεται λίγο φῶς

καί σ’ ἐμᾶς, ἐκεῖ κάτω στό σκότος καί στήν κόλασι καί βλέπομε μέ λίγο φῶς, ὁ ἓνας τὰ ὀπίσθια τοῦ ἄλλου καί πληροφοροῦμεθα

ὅτι δέν εἴμεθα ὁ καθένας μόνος του, ἀλλά εἴμεθα πάρα πολλοί καί αὐτό εἶναι μία παρηγοριά.

- Παρηγοριά νά δῆ ὁ ἓνας τόν ἄλλον καί ὅτι δέν εἴσατε μόνοι, ἀλλά πολλοί; Αὐτό εἶναι παρηγοριά;

- Ναι, γιά μᾶς εἶναι παρηγοριά, πού νοιώθουμε

ὅτι δέν εἴσατε μόνοι, ἀλλά πολλοί; Αὐτό εἶναι παρηγοριά;

- Ναι, γιά μᾶς εἶναι παρηγοριά, πού νοιώθουμε

ὅτι δέν εἴσατε μόνοι, ἀλλά πολλοί; Αὐτό εἶναι παρηγοριά;

ὅτι δέν εἴσατε μόνοι, ἀλλά πολλοί; Αὐτό εἶναι παρηγοριά;

ὅτι δέν εἴσατε μόνοι, ἀλλά πολλοί; Αὐτό εἶναι παρηγοριά;

ὅτι δέν εἴσατε μόνοι, ἀλλά πολλοί; Αὐτό εἶναι παρηγοριά;

ὅτι δέν εἴσατε μόνοι, ἀλλά πολλοί; Αὐτό εἶναι παρηγοριά;

ὅτι δέν εἴσατε μόνοι, ἀλλά πολλοί; Αὐτό εἶναι παρηγοριά;

ὅτι δέν εἴσατε μόνοι, ἀλλά πολλοί; Αὐτό εἶναι παρηγοριά;

μεγάλη

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

γιά τούς

κεκοιμημένους μας

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΟΔΗΓΟΣ

Ένας εύσεβης άρχοντας τής Γεωργίας, ο Ευάγγριος, βγήκε μία ημέρα για κυνήγι με μερικούς φίλους του. Περνώντας από τό Μγβίμε (πού στά γεωργιανά σημαίνει σπήλαιο) στάθηκε νά ξαποστάση, ενώ οι σύντροφοί του ξεμάκρυναν. Ξαφνικά, βλέπει ένα περιστέρι νά πετάη, έχοντας στό ράμφος του ένα ψωμάκι και νά χώνεται σέ μία σπηλιά. Σχεδόν άμέσως ξαναβγήκε, χωρίς τό ψωμί αύτή τήν φορά, και χάθηκε.

Τό βράδυ, μετά τό κυνήγι, ο Ευάγγριος γύρισε σπίτι του συλλογισμένος. Έκείνο τό περιστέρι δέν έφευγε από

τόν νοῦ του. Έτσι, τήν άλλη ημέρα, κίνησε μόνος του για τόν ίδιο τόπο. Με έκπληξι είδε ξανά τό περιστέρι. νά μπαίνει στήν σπηλιά με τό ψωμάκι στό ράμφος και νά βγαίνει χωρίς αυτό. Αποφάσισε τότε νά μπη στήν σπηλιά και τά έχασε, όταν αντίκρουσε έναν σκελετωμένο άνθρωπο, πού προσευχόταν γονατιστός, με τά χέρια ύψωμένα στόν ούρανό. Ήταν ο Όσιος Σίω ο Σπηλαιώτης, πού άσκήτευε εκεί.

- Άνθρωπε του Θεού, τραύλισε ο Ευάγγριος. Ποιός είσαι και τί κάνεις εδώ;

- Άνέσπιος και έρημοπλάνος είμαι, απάντησε ο Όσιος Σίω. Δοξολογώ τόν Κύριο, έλπίζοντας νά βρω τό έλεός Του.

Ο Ευάγγριος τότε γονάπισε και του ζήτησε νά μείνη κοντά του.

- Άς είναι, απάντησε εκείνος. Θά κάνης όμως πρώτα ό,τι σου πώ. Τράβα για τό ποτάμι και σαν φθάσης εκεί, χτύπησε το με τούτο τό ραβδί. Τά νερά θά χωριστούν για νά περάσης. Θά πάς στό σπίτι σου και άφου μοιράσεις τήν περιουσία σου στους φτωχούς, θά γυρίσης εδώ. Όταν φθάσης στό ποτάμι, θά ξαναχτυπήσης τά νερά με τό ραβδί. Άν χωριστούν και σ' αφήσουν νά περάσης, θά φανή πώς είναι θέλημα Θεού νά μείνης κοντά μου. Άν όμως δέν συμβή κάτι τέτοιο, τότε θά γυρίσης πίσω.

Ο Ευάγγριος γύρισε σπίτι του, μοίρασε τήν περιουσία του στους φτωχούς και κίνησε πάλι βιαστικά για τό Μγβίμε. Για ένα πράγμα μόνο άνησυχούσε: μήπως τό ποτάμι δέν του άνοιγε δρόμο. Μά ο Θεός τόν είχε ήδη συμπεριλάβει στήν χορεία τών εκλεκτών του. Τά νερά παραμέρισαν και τόν άφησαν νά περάση ελεύθερα. Σέ λίγο έβαζε μετάνοια στόν Όσιο Σίω.

- Έκανα ό,τι μου είπες, και τώρα σου παραδίδω τό ραβδί και τόν έαυτό μου.

Από τότε τό περιστέρι δέν ξαναφάνηκε.

Η ΠΕΡΔΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΟΣΙΟΣ ΔΑΥΪΔ

Ο Όσιος Δαυΐδ Γκαρεντζέλι, ο θαυματουργός, καταγόταν από τήν Συρία. Μαζί με τόν ύποτακτικό του Λουκιανό κατοίκησαν σέ μία σπηλιά στήν Γεωργία και ρίχθηκαν με ζήλο στήν άσκησι. Ο Όσιος επισκεπτόταν κάθε ημέρα τίς σπηλιές τών βράχων, για νά προσευχηθή εν ήρεμία. Μία ημέρα, ενώ προσευχόταν, φάνηκε ένας κυνηγός. Τό γεράκι του «κατέβασε» μία πέρδικα και τό κυνηγημένο πουλί αναζήτησε προστασία στά πόδια του άναχωρητή. Τό γεράκι κούρνιασε κι αυτό εκεί κοντά και

ο κυνηγός έσπευσε για νά πάρη τήν λεία του. Όταν είδε τόν Όσιο νά προσεύχεται και τό γεράκι του μαζί με τήν πέρδικα νά στέκουν εκεί, έξεπλάγη.

- Ποιός είσαι; τόν ρώτησε.

- Είμαι ένας άμαρτωλός, ένας ταπεινός δούλος του Θεού.

- Και ποιός σέ φροντίζει εδώ στήν έρημιά; Ποιός σέ θρέφει; ρώτησε ο κυνηγός.

- Αυτός στόν όποιο πιστεύω, μερμινα και θρέφει όλα τά πλάσματά Του. Άπομακρύνσου από τούτη τήν πέρδικα, πού, για νά ξεφύγη από τό γεράκι σου, βρήκε καταφύγιο σ' έμένα. Φύγε τώρα και πήγαινε άλλου νά κυνηγήσης.

- Σχεδιάζω νά σέ σκοτώσω, είπε εξαλλος ο κυνηγός.

- Δέν μπορείς νά σκοτώσης ούτε έμένα, ούτε τήν πέρδικα, γιατί ο Θεός μου είναι μαζί μου και με προστατεύει, απάντησε ο Όσιος.

Μόλις απόσωσε τά λόγια του ο κυνηγός, πού ήταν πάνω στό άλογό του, έσυρε τό σπαθί του νά τόν σκοτώση. Σήκωσε τό χέρι του και, πριν προλάβη νά τό κατεβάση, αυτό κοκκάλωσε. Τότε ο κυνηγός συνειδητοποίησε τήν μοχθηρότητά του και, κατεβαίνοντας από τό άλογο, έπεσε στα πόδια του Όσιου και τόν παρακάλεσε νά τόν θεραπεύση. Ο έλεήμων Δαυΐδ τόν λυπήθηκε, προσευχήθηκε στόν Θεό και τό χέρι του κυνηγού έγινε καλά.

Σίμωνος μοναχού

Απο το γεροντικό

οι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ

Σέ κάποια επίσκεψή του στα βουνά τής Νιτρίας, όπου ζούσαν χιλιάδες έρημίτες, οι Προεστώτες παρεκάλεσαν τόν Όσιο Μακάριο τόν Αιγύπτιο νά πη λίγα ώφέλιμα λόγια στους Άδελφούς.

- Έγώ δέν έχω γίνει ακόμα Μοναχός, τούς είπε. Μά ο Θεός με αξίωσε νά δώ και συνομιλήσω με πραγματικούς Μοναχούς.

Ο ι άδελφοί τότε κάθισαν γύρω του κι εκείνος άρχισε τήν διήγησή του:

- Πάνε πολλά χρόνια τώρα, πού άρχισε νά με βιάζει ο λογισμός νά προχωρήσω πολύ βαθιά στήν έρημο. Πέντε όλόκληρα χρόνια άντιστεκόμουν, μά όταν διαπίστωσα πώς οι λογισμοί επέμεναν, αποφάσισα νά ξεκινήσω. Βάδιζα πολλές ημέρες, σέ μέρη άγνωστα και έρημα, και μόνο άγρίμια και παράξενα πουλιά συναντούσα. Κάποτε έφτασα σέ μία μεγάλη λίμνη. Μικρά και μεγάλα ζώα από τήν έρημο μαζεύονταν εκεί νά πιουν νερό. Κάθισα στίς καλαμιές νά ξαποστάσω και τότε είδα ανάμεσα στα θηρία δύο γυμνούς ανθρώπους. Για μία στιγμή δειλίασα.

- Μή φοβάσαι, άνθρωποι σαν κι εσένα είμαστε κι εμείς, μου φώναξαν από μακριά.

Μέ πλησίασαν και μου εξήγησαν ότι άφησαν τόν κόσμο σέ πολύ νεαρή ηλικία κι έγιναν καλόγεροι. Πριν σαράντα χρόνια συμφώνησαν νά προχωρήσουν βαθιά στήν έρημο. Έφτασαν ως τήν λίμνη κι από τότε έμειναν εκεί.

Θαυμάζοντας τήν ύπομονή τους νά ζούν τόσα χρόνια σέ τέτοια έρημιά, τούς παρεκάλεσα νά με διδάξουν πώς μπορούσα νά γίνω Μοναχός.

- Κόψε κάθε δεσμό με τόν κόσμο, μου είπαν, και θά τό κατορθώσης.

- Μά εγώ είμαι άνθρωπος αδύνατος και δέν μπορώ νά ζήσω όπως εσείς, τούς είπα.

- Τότε νά μένης στό κελλί σου και νά κλαίς τίς άμαρτίες σου, μου απάντησαν.

Η μοναξιά τούς είχε δώσει κάποια αποτομία στήν όμιλία. Στο πρόσωπό τους όμως ήταν διάχυτη ή γλυκύτητα και ή οσιότητα.

- Πώς άντέχετε τίς καιρικές μεταβολές; τούς ρώτησα πάλι, έντυπωσιασμένος από τήν γύμνια τους.

- Ο Θεός, πού προνοεί για όλα Του τά πλάσματα, έκανε σέ μās τούτη τήν οικονομία. Ούτε τόν χειμώνα κρυώνουμε, ούτε ή ζέστη του καλοκαιριού μās βλάπτει.

Παρατήρησα τότε πώς τό σώμα τους ήταν καλυμμένο με μεγάλες τρίχες, σαν προβιά. Άμέσως ταλάνισα τόν έαυτό μου και είπα πώς εγώ, πού έχω τό κελλί μου και τό λίγο παξιμάδι μου κάθε ημέρα και τήν συντροφιά τώσων άδελφών, δέν έχω γίνει ακόμα Μοναχός.

“ὅσο ἄργεϊ, τόσο περισσότερο γὰ τὸν ἀγαπᾶς”

Από τὰ ἀγαπημένα θέματα τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου ἦταν αὐτὰ πού ἀφοροῦσαν τὴν οἰκογενειακή καὶ τὴν καθημερινή ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Γύρω ἀπ’ αὐτὰ τὰ θέματα δὲν παρέλειπε νὰ συμβουλευτὴ τοὺς ἐπισκέπτες του, ἀπλά, κατανοητὰ καὶ μέ διακριτικὸ πάντοτε τρόπο.

Κάποια κυρία, σύζυγος ἀναπήρου ἱατροῦ, ἦταν ἀπελπισμένη γιατί ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε ἀποκτήσει πολὺ κακές συνήθειες. “Ὅταν τελείωνε τὴν ἐργασία του, ἐφευγε ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, πήγαινε στό καφενεῖο καὶ γύριζε στό σπίτι του μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀφήνοντας ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα μόνους καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, πού σχεδὸν δὲν τὸν ἔβλεπαν. Ἡ γυναῖκα διαμαρτυρόταν, τοῦ κακομιλοῦσε, κι ἐκεῖνος ἀντὶ νὰ συμμορφῶνεται, γύριζε στό σπίτι του ἀκόμη πιὸ ἀργά.

Η κυρία αὐτὴ δὲν ἤξερε πιά τί νὰ κάνη. “Ἐτσι, μόλις ἔμαθε γιὰ τὸν Ἅγιο Πορφύριο ἐσπευσε νὰ τὸν συναντήσῃ. “Ὅταν ἔφθασε στό Μοναστήρι στό Μῆλεσι, ὁ Γέροντας εἶχε κουρασθῆ πολὺ ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις καὶ τοῦ ἦταν ἀδύνατον πλέον νὰ συνεχίσῃ. Κόσμος πολὺς περίμενε ἔξω. “Ὅταν ἔφθασε ἡ κυρία καὶ ἔμαθε ὅτι ὁ Γέροντας εἶχε διακόψει τὶς συναντήσεις, λυπήθηκε πολὺ καὶ ρώτησε κάποιον κύριο, πού περίμενε δίπλα τῆς, τί θὰ μπορούσε νὰ κάνη. Ἐκεῖνος τῆς συνέστησε ν’ ἀποτολήμῃ νὰ ζητήσῃ ἀπλὴ εὐλογία τοῦ Γέροντα, δεδομένου ὅτι αὐτὴ κάνει θαύματα.

Η κυρία πλησίασε τὴν πόρτα τοῦ κελλιῦ τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου μέ πολλή ἀγωνία. Δὲν πρόλαβε νὰ χτυπήσῃ κι ἄκουσε τὴν φωνή του: “Ἐσὺ νὰ περάσῃς μέσα”. Ὁ Ἅγιος εἶχε “πιάσει” τὴν ἀγωνία τῆς, πρὶν κἄν τὴν δῆ, καὶ ἔκρινε πὼς ἦταν ἐπείγουσα ἀνάγκη, παρά τὴν ἐξάντλησί του, νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειά τῆς, πού κλυδωνιζόταν. Τὴν δέχθηκε “κατὰ πνευματικὴν ἐξαιρέσειν”.

Οταν ἡ κυρία βγῆκε ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ Γέροντα, τὸ πρόσωπό τῆς ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρά. Καὶ

ἐκμυστηρεύθηκε στὸν κύριο, πού τὴν εἶχε συμβουλευθεῖ νὰ ζητήσῃ τὴν εὐχή τοῦ Ἁγίου:

- Ὁ Γέροντας μοῦ τὰ ἀποκάλυψε ὅλα. Μοῦ εἶπε: “Βλέπω τίς ἀναπηρίες τοῦ ἀνδρα σου. Νοιώθει ἄσχημα γι’ αὐτές καὶ γι’ αὐτὸ ξενοχτᾶ, γιὰ νὰ ξεχνάη. Καθὼς ἐσὺ τοῦ γκρινιάζεις συνεχῶς, ἐκεῖνος δὲν θέλει νὰ γυρίσῃ στό σπίτι καὶ ἄργεϊ. Ὅσο πιὸ πολὺ τοῦ γκρινιάζεις, τόσο πιὸ πολὺ ἄργεϊ. Ἀπὸ σήμερα θὰ κάνῃς τὸ ἀντίθετο. Ὅσο πιὸ πολὺ

ἀργεῖ, τόσο πιὸ πολὺ θὰ προσεύχεσαι γι’ αὐτόν, θὰ τὸν ἀγαπᾶς καὶ θὰ τὸν περιποιεῖσαι. Ἐτσι, ἐκεῖνος θ’ ἀλλάξῃ σιγά-σιγά καὶ θὰ τὸν τραβᾶ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸ

σπίτι, ἐσὺ καὶ τὰ παιδιά του. Καὶ τὸ πρόβλημά σου θὰ λυθῇ”.

Η κυρία ἐφήρμοσε πιστὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ Γέροντα καὶ, σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα, κέρδισε τὸν σύζυγό τῆς. Καί, σὰν νὰ εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ κάποιο κακὸ ὄνειρο, μονολογοῦσε: “Τὶ ἀνόητη πού ἤμουν τόσο καιρό! Μὲ τὴν γκρινία μου κατέστρεφα τὴν οἰκογένειά μου καὶ δὲν τὸ καταλάβαινα”.

Ενα ἀνδρόγυνο ἀντιμετώπιζε σοβαρὰ προβλήματα, κάτι πού εἶχε ἐπίπτωσι καὶ στό μικρὸ παιδάκι τους. Κατέφυγαν στὸν Ἅγιο Πορφύριο, κι ἐκεῖνος, πρὶν κἄν τοῦ ἐξηγήσουν τί τοὺς συμβαίνει, εἶπε:

- Ἐσεῖς τώρα βρίσκεσθε σὲ διάστασι, ἀλλὰ τὸ παιδάκι σας θὰ σᾶς ἐνώσῃ. Μὴ τσακώνεστε μπροστὰ του, γιατί τοῦ δημιουργεῖτε ψυχικὰ τραύματα. Πάρτε παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἀθωότητά του. Μὴ τὸ τραβᾶτε πρὸς τὰ πίσω μέ τὴν διχονοία σας. Ἀφήστε το νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ σᾶς πιάσῃ καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ σᾶς τραβήξῃ κι ἐσᾶς μπροστὰ. Στὴ μέση τὸ παιδάκι σας, νὰ κρατᾶ τὸν ἕνα σας μέ τὸ δεξί του χέρι καὶ τὸν ἄλλο μέ τὸ ἀριστερό. Νὰ προχωρῇ ἐκεῖνο μπροστὰ, νὰ σᾶς δείχνῃ τὸν δρόμο κι ἐσεῖς ν’ ἀκολουθῆτε. ■

*Πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου τοῦ
Καυσοκαλυβίτου, θὰ δημοσιεύουμε στὴν
σελίδα αὐτή, γιὰ λίγο καιρὸ, ἱστορίες
ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου.*

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

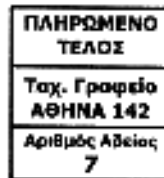
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με